

Původně Ježeček Kamzíček.

První samostatný samizdatový zpravodaj Jiráskova Hronova.

(Letos i mluví.)

Založeno 1993.

Obr. 126.

Vzory pro masky: Ruské typy venkovské.

Výzva k rodičovství? RADŠI NÁS NEMĚJTE

Rakovnický TYL sehrál včera ve Slávii Ramlósovu hru Čtvrté přikázání v podmínkách pro soubor i diváky poněkud nepříznivých. V dusné atmosféře přečpaného sálu bylo těžké se soustředit na cokoli, natožpak na divadlo. A popisný úvod /"Jmenuji se Eva a je mi třicet"/ na důvěře nepřidal. Vzdor všemu tomu se podařilo navázat kontakt s hledištěm. Hlavně díky Marii Velflinové a jejímu citlivému zacházení s leutkou, v neznatelném překračování hranice mezi já a ona. Hrál se o samotu, o nevěděni si rady, o zoufalství. O zoufalé potřebě lásky. Text Michaela Ramlóse není bez problémů. Postavy rodičů a dospělých vůbec vycházejí značně zjednodušeně. Našly by se i nelogické střihy /"Skoncovaly jsme s dědou" - a dítě se neptá proč/. Inscenace pracuje jednoduchými prostředky, více či méně zdařile. Za zbytečný pokládám zmíněný úvod i závěr, klavírní doprovod slouží ponějvíce jen k sentimentálnímu podmalování atmosféry. Přesto to představení mělo svou působivost. Snad díky tématu, které v situaci stovek týraných dětí nabývá zvláštní naléhavosti. Je to výchova k rodičovství, jak tvrdí programová brožura? A nebo něco víc?

rh

Potlesk pro lípu a naši mámu

Na hronovskou Lucernu se scházelo zřetelně jiné publikum než dosavadní festivalové. Převažovala starší generace doprovázená vnuky. Všichni ve svátečním. Poté, co jsem přispěchala ze Slávie v džínách a s batůžkem, připadala jsem si vysloveně nevhodně. Jako cizorodý živel. Jak se rozhrnula opona, hronovští ožili. To je přece Jirka Bartoň a ta jeho bába, tu neznáte? Ale jo, ta prodává v informačním centru lístky, paní Jelínková přece. Odkudže? No přece odsud. Ale poslyšte, ten starý vodník, ten je tak dobře zmalované, kerej on to je? Nutno podotknout, že problém maskovaného vodníka se nevyřešil až do děkovačky. Tak dokonale se před svými skryl do ilegality. Ale že je to celý Štěpánek, všimla jste si? Byl.

Inscenace Jiráskovy Lucerny v Hronově je více než divadelní záležitost společenská. Hronovští se přišli podívat na ty, které dobře znají, jak se pokoušejí být někým jiným. Některým to jde lépe, některým to dělá potíže. Ale ono o to zas tak moc nejde. Jde o to být spolu - spolu se se sousedy i s Jiráskem /koniec konců taky sousedem/, oddat se kouzlu téhle milované i opovrhované hry. A taky si třeba dokázat, že dáme dohromady slušné představení, že to pěkně opravené divadlo není odkázané jen na hostující soubory. A hronovští tohle všechno chápou, nebo možná jen cítí, a chovají se k představení se zvláštní něhou. Můžeme dnes a denně probírat v diskusních klubech a seminářích nejmodernější inscenační trendy, můžeme se bavit o znaku a metafoře, a v v divácích stejně trvá touha po iluzi. Když se po pauze rozhrnula opona, uvítal spontánní potlesk iluzivní dekoraci s lípou. Nevzpomínám si na podobný aplaus scénické výpravě. Potlesk pro lípu. Patřil jí stejně jako Kláskové. Možná i víc.

Radka Hrdinová

Obr. 127.
Nina Pindili.

S kolegyní Prchalovou máme malého chlapečka Míšu. Ráno, když ho máma krmí, dívá se přitom na Snídání s Novou. Koupil jsem video, na které si Snídání natáčíme a pouštíme se je po obědě, když Míša spí. Večer už býváme z té televizní PA-REALITY zmordovaní, že když Míšu před spaním vychováváme, míváme špatné tušení, aby se z něho nestal stejný kokot jako my dva /26, 29 let/. Tajně si slibujeme, že tato večere je naší poslední. Tady na Jiráskově Hronově video nemáme, tak se jenom ráno díváme a neformální atmosféru Snídání si potom celý den nosíme v srdci. Včera jsme konečně něco podobného viděli i u jiných lidí.

POSLEDNÍ VEČEŘE S KODEŠEM

Do Slávie se muselo zadem. Jak nám později vysvětlili lidé z Brejchovy revisní skupiny, tento organizační masakr byl záměrný: Zvláštní zásahové jednotky Ministerstva amatérské kultury, tzv. Rybízové barety, rozvášněné incidentem s mrtvým neprofesionálním toreadorem /viz KŠ č.6/ secvičovaly odvetnou akci OVCE na louce za Hronovem už od božího rána.

Kdo se ale dostal dovnitř, vůbec neměl vyhráno, protože pro změnu nemohl ven. Tlačence byla velká a bylo ji lze shlédnout z různých východočeských měst: tak velká,

velká tlačence záfila včera nad Slávií. Farizejští prominenti měli ovšem svá místa rezervovaná. My, prostí televizní lidé, jsme se ve studiu museli uskrovnit daleko nad tím vším setkáním: na tvářích levný smích, hluboký v srdcích žal. Měli jsme přirozeně také strach, aby Míša v kočárku před Betlémem neplakal. Proto jsme odešli a ještě pro něco - tentokrát jsme se poprvé naplno skutečně báli o krk. Míša se smál.

Obr. 128.
Petr Lébl.

Redakce KŠ s

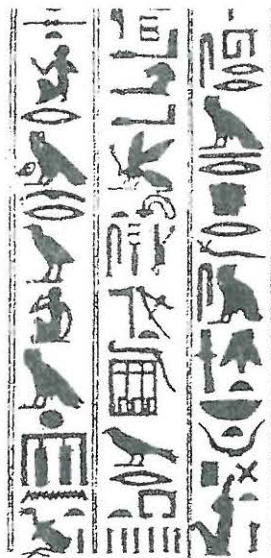
Do včerejšího disk...
druhé hodině odp...
prohlašujících se...
ochotnické fronty A...
svého šefa s krycím...
prof. Císařovi své...
Šumaře zaujal ze...
přechodu oficiální...
výkřiků agresorů b...
nároky na prestiž...
znamená svět a div...
Bohužel pro vel...
srozumitelné, koho...
Protože se vyskytl...
redakce samizdatov...
nutné se od celé ak...
s požadavkem dosa...
hronovského staros...
svého starostu brát...
Za pravděpodobnou...
že celou akci vypr...
zvýšení své, beztak...

Obr. 129.
Cho...

JOHANNES DOKTOR CÍSAŘ

Kratochvilná komedie.

Postavy:

Johannes doktor Císař, *písař*

Zpravodajus, *zlý duch*

Jiráskův Hronov, 64 let

Adam Naháč z Dubé, *člen diskusního semináře a nudistického klubu Kvítek*

Rosava, Diava, Bělina, Máhábhárata, *inscenace*

Markétka, Jarmila, Černíková, Drobná, *čtyři zahalené ženy*

Císař /sám ve své pracovně/: Souvislosti nejsou. A budou-li, to nevím. Ale abych začal od Adama. Vloni jsem do tohoto časopisu psal pravidelně, jsa k tomu najat, recenze o jednotlivých představeních. A moc se mně chtělo psát o jiném. O souvislostech, o problémech, jež se prolínají jednotlivými druhy amatérského divadla, spojují je i oddělují. Skoro pokaždé, když jsem plnil svou recensentskou povinnost, tak mně tyhle spojnice naskakovaly a strašně, ale opravdu strašně se mně chtělo psát o nich - a ne o jednotlivých představeních. A tak jsem se letos rozhodl - jen tak z bujnosti sám od sebe - že budu pravidelně do Zpravodaje ty SOUVISLOSTI /název rubriky i generální téma/ psát. A byl jsem za svou domýšlivost potrestán.

/Bušení na vrata pracovny, hlas za dveřmi./

Jiráskův Hronov: Johannesi doktore Císaři, poprvé tě vyzývám, otevři svou theoretickou branku.

Císař: Ha. Kdo jsi hlase zpoza branky, který rušíš můj theoretický celibát?

Jiráskův Hronov: Jsem Jiráskův Hronov, jsem v polovině a tys ještě nic nenapsal. Kde nic tu nic, žádná souvislost.

Císař: Odstup Hronove, budíž ti země lehká. A alou do Prešova, kam tě tímto nominuji s nekonečnou platností.

Jiráskův Hronov: Císaři, Císaři, podruhé tě vyzývám, otevři svou hnusnou branku.

Císař: Neotevřu, Míšo.

Jiráskův Hronov: Ale Míšo...

Císař: Zmiz.

/Zvukový efekt, sirný obláček. Uprostřed světnice se zjeví Zlý duch Zpravodajus./

Zpravodajus: Hej, kník a prásk, Císaři tluchubo, myslel sis, že zapudíš Hronov svým fiškvantálostvím a zůstaneš ve světnici nedotčen. Chachá, škaredě ses zmýlil, Císaři-písaři, Johannesi doktore Míšo. Můj verdikt je nemilosrdný: piš.

Císař: Co?

Zpravodajus: Zavázal ses, piš.

Císař: Ale co? Proboha co? A ještě k tomu na první stránku... */Něco přičítá./*

Zpravodajus: Co to děláš?

Císař: Přičítám to vedrům.

Zpravodajus: A co dělá tvůj mozek?

Císař: Mozek v nich stávkuje.

Zpravodajus: A co tě nenapadá?

Císař: Jediná myšlenka mě nenapadá.

Zpravodajus: A co děláš?

Císař: Zpravodajusi, na kolenou tě prosím, mám potíže i s tím, co si připravit pro jednotlivé recenze.

Zpravodajus /zakvíli/: Uá, Císaři, dostal's mě. Odcházím nepopsán do krajiny stínů.

Císař: Jdi do Prešova. /Nominuje jej./

/Kvílení odcházejícího Zpravodajuse./

Císař: Je tady noc, svědomí mě tlačí, /divné zvuky, pauza/ Převaluji se na posteli.

Jdou na mě černé myšlenky. Slíbil jsem - a neplním. A v těch černých myšlenkách se vynořují prapodivné kontury, jichž se lekám. Co když ten nedostatek souvislosti není ani ve vedrech, ani tolik ve mně. Co když je v tom, jak jednotlivé inscenace vypadají? Co když jsou většinou na tom tak, že nemají vůbec sílu na to, aby ze sebe vydaly impuls, jenž míří dál, jinam, dotýká se čehosi širšího, podstatnějšího? Co když jsou ty inscenace rády, že vůbec jsou - že nějak začnou, pokračují, skončí.

/Vzduchem začínají levitovat tři zavržené inscenace z třebíčské přehlídky, Rosava, Diava, Bělena, Máhábháráta./

Hlasy inscenací: Císaři, jenom dva prstíčky na Hronov strčíme, všechno tam zničíme, hned zase půjdeme...

Císař: Jděte do Prešova. /Nominuje je./ Zplodila vás horká noc, v níž se nedá spát.

/Inscenace nedají pokoj a opět dorážejí./

Máhábháráta /škodolíbě/: Chtěl jsi mít souvislosti? Tak tady jednu máš. A pořádnou. /Pleskne Císaře po sutaně./

Císař: Co když ta nespojitost, nepodnětnost, uzavřenost a krátkodechost inscenací je v tom, že se letos na JH moc nedaří? /píje/ Co když je to proto, že celé české amatérské divadlo nemá v tuto chvíli na to, aby vytvořilo alespoň jeden mocný tah, proud, jenž by se prosazoval, přitahoval slabší, posiloval umdlévající?

Bělena: Tos řekl krásně a naposledy. Jménem souboru ze Vsetína tě proklínám.

Císař: Jaú, Jarmilo Markétka Černíková Drobná.

/Vejdou Čtyři zahalené ženy./

Císař: Vitám vás. Věděl jsem, že většina z vás, u jejichž doporučování jsem byl, má své problémy, ale že to s vámi bude tak, jak to s vámi většinou zatím bylo, to mě nenapadlo.

Rosava+Diava: Jaké to s námi bylo, mluv Císaři, mluv. Podrobnosti, souvislosti, souvislosti...

Císař: Že bych to svedl zase na Vedrala? Zpropadené inscenace, čert vás vem.

Inscenace: Sbohem, ale ještě o nás uslyšíš, švarný Císaři. Sejdeme se v Amatérské scéně, nemravo.

Čtyři zahalené ženy: Císaři, sved' nás na vedro, sved'. Sved' nás na vedro. Hluboko v našich duších je zakopán pes, který je příznakem jistých souvislostí, které jsou daleko, daleko před i za Hronovem. Proto tě prosíme, promítni se do nás. Co když se v nás děje to, co občas silně pociťuješ když jsi sám v divadle profesionálním...

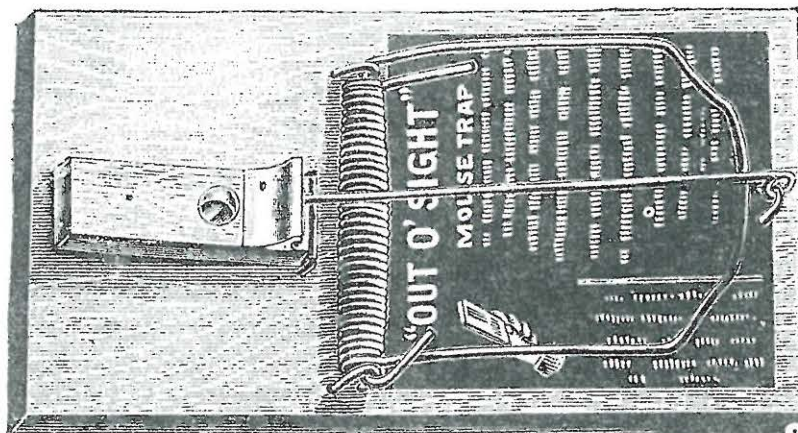
Císař: Jarmilo, staňme se jakousi uzavřenou společností, která s nadšením, zapálením a ušlechtilou posedlostí nebere na vědomí prudce se proměňující skutečnost.

/Drží se Jarmily zuby nehty./

Jarmila: Ty zvíře. Probudilo jsi ve mně ideu seniorského divadla, které se letos poprvé sejde k seminárnímu setkání. Teprve tam, na první národní přehlídce seniorského divadla budeme mít příležitost pro další setkání a vzájemné poznání i ohohó /poprvé zavýje/ ohodnocení své práce. Ohohó /výje bezpočtukrát, potom zmizí/.

/Hudba. Změna dekorace: objeví se ručně malovaná kulisa Šrámkova Písku s několika dr. Strotzery, kteří si hrají u zámecké kašny./

Císař /hlavou v Písku/: Jsem zase sám. Ticho, prázdnota... Doufám, že to byla vskutku jen hrůza bezesné noci. Jsem přece teprve v polovině. A souvislosti, kéž nikdy nepřijdou.

JEZEČEK KAMZIČEK

Prosili jsme sice Vlastimila O., aby už dal s tím Bulharskem pokoj,
ale potrubí chrlí další zprávy.

Z historie prvního ochotnického putovního festivalu KOM - EMINE

Nejdelší hřeben bulharských hor Stará planina je současně trasou dnes už mezinárodního putovního ochotnického festivalu KOM - EMINE. Bulharský divadelní turistický svaz /BDTS/ se k myšlence vytvoření Ochotnické cesty přátelství přihlásil již v roce 1903 a v roce devadesátiletého výročí této myšlenky otevřel konečně po letech strádání prvou část festivalu na trase Petrochan - Buzludža. V současné době se pro zkušební provoz dokončuje i druhá část trasy Buzludža - Emine.

Celá trasa je vyznačena jednotnými směrovkami, tzv. kamennými mužíky /Tolstoj, Ostrovskij, Gorkij, Čechov, Benkovski/, v nástupních místech jsou instalovány jednotné informační panely s automatickým prodejem vstupenek na jednotlivé trasy. Pro trasu festivalu jsou rovněž vydány mapy v tomto členění: Kom-Murgaš, Murgaš-Triglav, Triglav-Buzludža, Buzludža-Prochod, Prochod-Kotel, Kotel-Daskotna, Daskotna-Emine. Mapy jsou na rubu opatřeny podrobným popisem trasy a obsazením /včetně alternací/. Jsou tu uvedeny i jednotlivé kontrolní body a repertoár, jehož bezpodmínečná znalost v bulharském originále se vyžaduje. Bez těchto map je účastník festivalu prakticky od počátku vyřízený.

Dnes by se již těžko hledal ten, kdo přišel s myšlenkou přejít hřeben Staré planiny s ochotnickou družinou od jugoslávských hranic až na pobřeží Černého moře. Je však známo, že prvním, kdo přešel tuto trasu, byl bulharský ochotník, zasloužilý člen BDTS, herec, dramatik, pastevec a choreograf Pavel Delidarev a to za pouhých třicet dní. Na jeho počest pořádá BDTS v rámci festivalu pro zvláště zdatné ochotnické jedince Delidarevův maratón tragické frašky na trase Kozloduj - Okolčica. Pravidelně se ho zúčastňuje až osm tisíc divadelníků a slavnostního závěru i nejvyšší státní představitelé.

Cesta festivalu KOM- EMINE stoupá od památníku Pavla Delidareva na Okolčici do Vraci nejprve strmou asfaltovou silnicí do sedla, kde je čas na několik krátkých

monologů. Odtud se stáčí vozovou cestou na nekonečné pastviny Vračanské planiny, kde už jsou přichystáni pasteveci /za nepříznivého počasí pouze psi/, aby sechráli tradiční nejúspěšnější výjevy z oblastních pastýřských přehlídek. Cesta přechází traverzem louky, kde každoročně táboří tisíce ochotníků, lačných zhlédnout vzácnou podívanou. Často se mezi nimi skrývají i odborníci z profesionálních řad, aby načerpali podněty pro nadehžející divadelní sezonu. Odhalení těchto podvodníků je však stíháno vysokými pokutami, z jejichž výtěžku se hradí náklady na dekoraci a cestovné účastníků-pastevců. Dále trasa míjí salaš s napajedlem, kde je pořádána recepce pro zahraniční účastníky festivalu. Po 100 metrech se pak stáčí vlevo do borového lesa, kde v mělkém žlabu pořádá svůj pravidelný kurs praktické režie Christo Vazov. Odtud sestupuje prudce do údolí a navazuje na starou silnici do Vraci, která nás přivede až k místní nemocnici. Zde, v útulném prostředí komorní scény psychiatrického oddělení, končí svou pouť průměrně třetina účastníků. Ostatní pokračují sedačkovou lanovkou /0,40 leva, pro členy BDTS a SČDO zdarma/ k jeskyni Dupka. Zde, mezi krápníky a členy BDTS nastává slavnostní chvíle vyhlášení laureátů pochodu a předání hodnotných cen.

Pro příští ročník ochotnického putovního festivalu zajistí SČDO účast i zájemcům z řad českých organizovaných ochotníků.

Larisa Solnceva vypráví:

Tou dobou se v Národním divadle v Praze objevil také Josef Topol - Krejča skvěle inscenoval jeho hru Jejich den. Ve scénografickém řešení této inscenace byl použit polyekran. Výborní herci /zvláště zajímavá lyrická Marie Tomášová/ se prolínali s projekcí. Na plátno se nepromítalo nic konkrétního, nýbrž jen detaily, obrazy, metafory. Divák musel "duševně pracovat" a o to víc musel pracovat herec. Myslím, že to pro herce nebyla zrovna lehké. Například scéna: opilý jde po silnici a srazí ho auto, byla zobrazena tak, že se ozvalo skřípění brzd a na všechna plátna se promítly kopretiny. Pro diváka to byl doslova citový šok.

Myslím, že systém, který Krejča ve svých inscenacích v Národním divadle vytvořil, neměl význam pouze pro divadlo. Doba byla taková, že učila lidi myslet strašně přímočaře. I v divadle bylo všechno jasné: Stanislavskij a jeho systém je správný, Mejerchold špatný. Lidé si tak zvykali myslet nejen v umění, ale prostě všude. A Krejča jim to skladbou svých inscenací komplikoval. Domnívám se, že v tom je jeho velká zásluha, nejen estetická, ale i společenská. Tehdy se lidé učili vnímat způsobem: tady máš hrdinu, vezmi si z něj příklad a hotovo. V Krejčových inscenacích ale nebyli hrdinové, tam byli prostě lidé. A člověk v hledišti si o nich musel udělat vlastní úsudek. Někdo mu byl sympatický více, jiný méně. Nešlo o výchovu pouze v didaktickém smyslu. Šlo o způsob, jak pronikat k podstatě a dynamice našeho života. Zcela zásadní byla Krejčova snaha, aby z jeviště nezněly dvě melodie, ale dvaadvacet, jeho inscenace plnily obrovskou společenskou funkci.

Během šedesátých let, zhruba do roku 1965, v českém divadle vykristalizovala vysoká kultura, která nemohla být dílem pouze jediného člověka. Nepochybně se tu projevila hlubší tendence. Myslím, že Krejčova tvorba v Národním divadle byla pokračováním a rozvinutím čehosi vpravdě národního, nejen v oficiálním smyslu. Čehosi, co se utvářelo v českém umění dříve, než Československo vůbec vzniklo. Pro mne je to především lyrismus. Nemyslím tím recitování básní, mám na mysli zvláštní metaforičnost, která je vlastní např. právě hrám Josefa Topola, Svobodovým výpravám s jejich světelnou partiturou, herectví Marie Tomášové apod.

Krejča se Svobodou tehdy inscenoval také Strakonického dudáka. Pro mé chápání vztahu českého divadla k sovětskému to byla přímo ukázková inscenace. Už když se u nás objevila Svobodova výstava, uvědomili si naši divadelníci, jak je nezbytné odstranit všechny oficiální "clony", které bránily našemu divadlu ve vývoji. České divadlo šlo rychle dopředu, získalo velký předstih. Připomínalo mi to situaci ze Strakonického dudáka, kdy Šavlička říká: "Co vy tu pořád vržete na dudy, když ve světě už mají kapelu." A naši na to: "My máme dudy, nám stačí dudy." Pro mne Čechy byl Šavlička a my pořád na dudy, na dudy...

Kontakt s Československem šedesátých let - to byl pro naše divadelníky pokaždé svátek. Ať už to byla výstava českého skla, kterou navrhoval Josef Svoboda a která byla pro nás velkolepým divadlem, výstava k 20. výročí poválečného Československa v roce 1965, které se zúčastnilo Černé divadlo a enbo hostování činohry Národního divadla s Macháčkovou inscenací Ze života hmyzu - to byla událost. Svátek poznání. Poznání toho, co u nás bylo ještě stále velice spoutané. U nás existovala tzv. státní kultura, která se musela podřizovat tomu, co ti nahoře pokládali za důležité, a jakákoli odchylka byla protizákonná...

Zkrátka a dobře, všechno, co k nám v té době přicházelo z Československa, vstupovalo do života mé generace velice podstatně a já jsem byla patřičně hrdá. Všichni mi říkali: "Lariso, jakou máš skvělou zem" a bylo to báječné.

se distancuje od akce OOFAJ

skusního klubu vpadla deset minut po polední banda maskovaných lupičů za představitele Osvobozené Alojse Jiráka /OOFAJ/. Po příchodu jménem Jirásek předložila OOFAJ požadavky, z nichž redakci Krále zejména nekompromisní požadavek ního Zpravodaje do ilegality. Z bylo patrné, že si rovněž činí jakési nižší cenu redakce KŠ Prkno, které divadlo a požadují shození do Metuje. elmi špatnou díkci agresorů nebyla ho či co si přejí do Metuje shodit. ytlý názory, že v pozadí akce stojí ového Krále Šumaře, pokládá tato za akce distancovat. Zejména nesouhlasí osazení poslance O.Kužilka na místo rosty a opětovně prohlašuje, že si ít nedáme.

ou pokládá redakce KŠ naopak verzi, provokovala redakce Zpravodaje ke ak již pošramocené popularity.

rh

Obr. 118.

Vojta-jurný jako „Vodník“.

Chytré, veselé, poučné, překvapující... ZLATÉ ČASY ATELIÉROVÝCH FOTOGRAFIÍ

Kolem sociálního thrilleru ELENA ŠTĚPÁNOVÁ šustí pera z křidel dramatika Pitínského a spisovatele Olbrachta. Jazyk hry se opájí a vzrušuje už pouhým vyslovením jména té které postavy: "Karle". Tak. Absolutní divadelní jazyk si vystačí stejně jen s pár slovy, to ostatní jsou cestičky k vrcholům kopců a zpátky dolů. Ale jména, ach jména mohou být vždy nová, libovolně dlouhá a nikdy se neomrzí. Karel Andreáš má jistou zkušenost s četbou ruského spisovatele Čechova. V nitru hry svůj vztah k němu naznačuje alergickou zmínkou: "Tady nejsme ve Višňovém sadu". A je to zrovna Čechov, který má s voláním, přivoláváním a oslovováním postav svých her bohaté výsledky: postavy dávno vědí, že se dlouhým mluvením nevzruší do stavu potřebného k dramatickému konfliktu. Stačí ale na někoho párkrát za sebou nahlas zavolat a jdou pokorně a rády do kolen. To postavy Eleny Štěpánové jsou otrlejší. Zavolat už nestačí. K probuzení vědomí je zapotřebí masáž.

Dřív, když ještě nebyli lidé tak zvlčíli, když neměli doma televizory, ale maximálně fotografie na zdi, dovedli na sebe také lépe volat jménem. Řekli to jméno, když na někoho usilovně mysleli v duchu a on se jim určitě zjevil /představil/... Dneska je to marné. Než si stihnou cokoli uvědomit, už se sápo po telefonních aparátech. Příběh hry je tajuplný, ale přehledný. Žijí tu dva světy, které se vyjadřují stejně vznešeným jazykem: sociální vesmír protagonistky, sirotky, jeptišky, později služby, předposledně vražedkyně a nakonec lékařky Eleny, vedle vyprahlého, pravidelného, polomuslimského brlohu znučených aristokratů Andreášů. K Andreášovým přijíždí návštěva, Elena Andreášovy omylem otráví, Andreášovi se s novou skutečností vyrovnají jako skuteční šlechtici - téměř si toho nevšimnou, podobně jako jim před lety uniklo, že zplodili, nosili a porodili dcerku /"Pamatuješ, jak mě před tříadvaceti lety rozbolelo břicho a celá jsem opuchla?"/. Dcerka se tehdy ztratila, teď vychází najevo, že je to Elena, dosavadní služka. Převypravovat cizí příběhy je nemorální.

Hrdinové hry dvakrát za večer servírují - zabývají se stolním tenisem. Je to ozdravující procedura. Třeba se české divadlo vůbec zachrání z té nudy, když povede své herce takhle programově před lidmi a bez možnosti korekcí, aby se naučili plynule hrát nějakou malou hru. Až si přitom protáhnou těla, možná se jim ta povíslá nějakost proměny ve výraz.

Petr Lébl

Myslím pouze v dialogu. Co s tím mám dělat?

Olda K., poslanec z Prahy

Zkuste si opatřit NOC S HAMLETEM.

Vaše Blanka

Myslím pouze v dialogu, milá Radko. Co s tím mám dělat?

Oldřich K., poslanec z Prahy

Nemyslete na to.

Milá Radka

Myslím pouze v dialogu. Co s tím mám dělat?

Olda K., poslanec z Prahy.

Budte rád, že vůbec myslíte. To není tak špatné.

Mgr. PhDr. R.Hr. Pg.

KRÁL ŠUMAŘ

Vydává nezávislá
redakce.

Šéfredaktor:

Ježeček Kamzíček

Redaktoři:

Radmila Hrdinová

Petr Lébl

Radka Prchalová

Sídlo redakce:

Hotel Radnice

N a š e

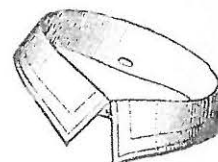
střípky

Jiří Frehár má hlad.

Nenechte strádat svého oblíbeného režiséra, který se trápí na zádech v hotelovém pokoji. Škvírou mezi dveřmi se dá prostrčit víc, než jsem si mysleli. Počáteční tatranky vystřídaly tyčinky Margot a později i oplatka Bravo. Ale nejlepší jsou stejně tatranky. Za potraviny maximálních rozměrů 12 x 6 x 2,5 cm předem děkujeme.

Redakce vyvolala ducha Johna Lennona a doslova nevěděla, co si s ním počít.

Zajímavý střípek objevil na svém těle herec T. Petřík z Prahy: včera večer se přikryl larisou. Gratulujeme.

Vyzvednutí režiséra Jiřího Frehára z hotelu Radnice sponzoruje Česká spořitelna. Děkujeme.

"He's coming
home tomorrow"

Obr. 130.
Př. Kužilková.

Co nového za řekou:

S lítostí musíme přiznat, že nás co nového za řekou přestalo definitivně zajímat. Výjimečně se ale vracíme k článku Karla Tomase /in: Zpravodaj č. 5/: "Pan Jan H. Strakeljahn nabízí našemu vznikajícímu seniorskému divadlu vydatnou pomoc. Poskytne vhodné texty - pochopitelně v němčině, osobní pomoc i rady. Zájemci o kontakt, ozvěte se do Českého národního střediska AITA/IATA /do ARTAMY/."

K článku snad jen ve stručnosti toto: ZÁJEMCI O PONĚMČENÍ SVÝCH SOUBORŮ, popřípadě celých rodin, hlašte se do /zatím/ Českého národního střediska AITA/IATA /ÚKVČ/. Připravte si torny nebo chlebníčky, povolená zátěž jeden kilogram. V ústavu na vás bude čekat pan Karel Tomas s překladatelkou a pojedete nákladákem za panem Strakljanem do Německa. Ten si vás vykrmí, zváží a změří a budete-li se mu líbit, pošle vás na přehlídku seniorského divadla.